

Uvijek su postojala i uvijek će postojati neka dva plemena, dobrovoljni davatelji idiotizma, koji će se igrati graničara , ići u ratove zbog zemlje, a u zemlju zbog ratova.

Ali i da urednici više nikad ne objavljuju na televiziji misao „...poginuti će ih koliko bude trebalo“ !

Uvijek sam o plaćama, mirovinama i umirovljenicima iznosio stanja u cjelini o svima, ne izdvajajući branitelje. Radi toga moramo imati stanja iz kojih krećemo.

Na 30.rujna 2016.godine osiguranika je bilo 1.488.807, sa prosječnom plaćom (doduše za kolovoz) 5.673,00 kuna, a to je za 10.115 manje

osiguranika nego na 30.lipnja i 33,00 kune manja plaća nego za lipanj 2016 godine.

Na 30.rujna umirovljenika je bilo 1.232.702 sa prosječnom mirovinom 2.433,57 kuna (ovo je 42,90% prosječne plaće), a to je za 1.595 više

umirovljenika nego na 30.lipnja i 4,74 kuna veća mirovina nego za lipanj 2016.godine.

Po isplatama mirovina u listopadu bilo je za rujan 2016.godine:

- Onih sa mirovinom do 500,00 kuna,	94.833 ili 7,69%
- Onih sa mirovinom 500,01 - 1.000,00 kuna,	89.449 ili 7,26%
- Onih sa mirovinom 1.000,01 – 1.500,00 kuna,	137.551 ili 11,16%
- Onih sa mirovinom 1.500,01 – 2.000,00 kuna,	230.094 ili 18,66%
- Onih sa mirovinom 2.000,01 – 3.000,00 kuna,	335.509 ili 27,23%
- Onih sa mirovinom 3.000,01 – 4.000,00 kuna,	183.043 ili 14,85%
- Onih sa mirovinom 4.000,01 – 5.000,00 kuna,	85.317 ili 6,92%
- Onih sa mirovinom 5.000,01 – 6.000,00 kuna,	38.730 ili 3,14%
- Onih sa mirovinom 6.000,01 – 7.000,00 kuna,	21.437 ili 1,74%
- Onih sa mirovinom 7.000,01 – 8.000,00 kuna,	10.292 ili 0,83%
- A više od iznosa 8.000,00 kuna,	6.447 ili 0,52%

Ukupno svih ima 1,232.702 i u ovaj pregled su brojčano i postotno uključeni.

Ja ipak kazujem i tvrdim da je u današnjim stanjima naših rezultata, dobro kad je mirovina iznad 3.000,01 kune.

Tada onih ispod 3.000,00 kuna ima 887.436 osoba.

Onih s mirovinom 3.000,01 do 4.000,00 kuna ima 183.043 osoba.

Ali zato onih ispod 2.000,00 kuna ima 551.927 osoba, a to je 44,77% od svih 1.232.702 i to je moguće da su „mali ljudi“.

Njima se odmah, ne čekajući bolja vremena, mora početi pomagati.

Kako su se (meni neočekivano velik broj), u Jutarnjem listu 14.01.2017.godine, na 30. 31. i 32. stranici, na razne načine izjasnile mnoge

ugledne osobe, ukupno o braniteljima, pokušati ću nešto reći i o braniteljskim mirovinama, ali i o o nim braniteljima koji nisu u mirovini.

Namjerno ovdje ubacujem malo veći dio iz opširnog teksta koji nije bio namijenjen za upućivanje elektroničkom poštom, već običnom, na

dio najodgovornijih državnika Hrvatske, koji njima još do danas nije upućen.

Išao sam u Ministarstvo branitelja, šepesajući sa štakom.

Zapravo ništa nisam tražio, samo sam molio da iz Ministrastva prestanu govoriti i naprezati se u dokazivanju kako se ministarstvo i država

„brinu o braniteljima i njihovim obiteljima“, a da meni i mom sinu branitelju ništa ne rješavaju, jer on ima pravo biti nezaposlen (i sad je

tako) i kao građanin primati socijalnu pomoć od 800,00 kuna, kao i svaki drugi stanovnik Hrvatske.

Samo sam priupitao (bez obzira što sam to znao) što bi bilo da je moj sin poginuo?

Odgovor je bio da bih ja dobivao za poginulog sina 7.000,00 do 9.000,00 kuna.

Morao sam reći da to nije briga za žive, već „briga za mrtve“ i dodao da to nije normalno i da se toliki novac ne može i ne smije

isplaćivati, jer je veliko pitanje do kada će to moći ići, budući da mi to kao društvena zajednica u takvim iznosima, gledajući

mirovine u cjelini, nikako ne smijemo i ne možemo isplaćivati.

Sad nama kažem, kako stvarno nije normalno da udovica poginulog branitelja kaže:“Meni ne reba novac, meni treba muškarac,

a ja novac imam.“

Meni je jasno što su potpore za poginule vojnike i znam kakve su one bile i poslije oslobođenja 1945.godine, ali je pitanje kako su potpore

„pretvarane“ u mirovine s nerazumno visokim iznosima. Ne „mijenjati“ Franjino „veliko djelo“?!

Moja baka je za „poginulog“ austrougarskog vojnika kao neoženjenog sina dobivala potporu od Karađorđevićeve kraljevine od 1918. do

1924.godine, kada se sin vratio sa robije iz SSSR-a, a moja mama je, za toga istog Adama, moga oca dobivala potporu iz Njemačke.

Međutim, u svemu ovome oko pogibije i potpore za moga oca ispada da je „najvažnije“, da se moj otac „borio“ za Hrvatsku u uniformi

Vermachta, kako je to meni „znanstveno“ objasnio javni bilježnik.

Kako onda zamjeriti nepismenom, polupismenom i neprosvijećenom građaninu s područja Jugoslavije, kad „znade“ da su se, umjesto boraca

NOB-a, za slobodu svih nas borili naci-fašisti i njihovi vazali. Koliko će još trebati čekati???

U Večernjem listu 16.listopada 2016.godine objavljen je opširan razgovor Hassan Haidar Diaba sa ambasadoricom Slovenije u Hrvatskoj

gospođom Smiljanom Knez.

Meni je iz tog razgovora najbitnija i najvažnija slijedeća rečenica:

„Naime, svi mrtvi zaslužuju mir, a njihovi najbliži moraju znati gdje su žrtve pokopane.“

Možda je u Hudoj jami i otac nas još žive četvero djece naše majke i oca, jer kako izjavljuje gospođa Knez:

„Huda jama, nažalost nije jedina masovna grobnica poslije ratnih izvansudskih smaknuća na slovenskom tlu i također nije jedina u kojoj su,

osim Slovenaca, Nijemaca i drugih naroda, pokopani Hrvati.“

Je li u ovoj rečenici „pokopani“ znači da je dovoljno da kao djeca znamo kako je u Hudoj jami „pokopan“, a on je u grupaciji Hrvata i

Nijemaca, budući je bio u uniformi Wermachta i naša je mama do smrti 2000-te godine dobivala novčanu potporu za poginulog

njemačkog vojnika. Gospođa Knez je i ovo rekla: „Komemoracija 3.listopada bila je prvi korak u procesu pokapanja žrtava...“

Ni u kojem slučaju ne želimo zloporabu ovih pomirbenih aktivnosti za reviziju povijesti i novog obračunavanja ni u Sloveniji ni izvan nje.“

A mi kao djeca, želimo otkriti očeve posmrtno ostatke, pa da stvarno izvršimo pojedinačni, a ne
masovni pokop
ZNATI ako već MORAMO

gdje su žrtve pojedinačno pokopane.

Inače je moj otac sudskom odlukom proglašen kao poginuo prije 15.05.1945.godine, kako bi se
imanje prenijelo na majku.

Međutim, samo dan prije razgovora sa gospođom Knez, u Večernjem listu je dr.sc. Vladimir
Lončarević kao gost komentator pokušao,

kao naprosto u nastavku misli gospođe Knez, apsolutno u prvi plan staviti, vjerojatno samo u
Hrvatskoj, žrtve poslije II.svjetskog rata, ali

je bitno da se sve od 1945. do 1990.godine mora ispravljati.

Prije 1941.godine ništa nije bilo, od 1941. do 1945. kao da je sve bilo u najboljem redu. To ne
treba ni spominjati niti poboljšavati.

Najvažnije je hoćemo li imati pravo i isto ostvariti da nam naša država pronađe, identificira i
omogući dostojanstven ukop poratnih

stradalnika.

Prije rata i one u toku Drugog svjetskog rata su „sasvim normalne“ i na njih se ne treba niti
osvrutati!

Meni sve civilne žrtve podjednako teško padaju bez obzira na razloge koji se ističu kao povod da je do njih došlo.

Ali bi bilo jako dobro znati, kako bi neuporedivo brže i lakše bilo iz naše tadašnje države odstraniti naci-fašističke okupatore, da su se svi za

otpor sposobni osvajačima suprotstavili.

Radi toga treba biti znano, da za sve pogibije i ubojstva, između vazala i kvislinga i Narodno-oslobodilačke vojske Hrvatske i iz ostalih republika,

kao i Jugoslavenske armije od kraja 1944.godine, baš ti vazali i kvislinzi su uzročnici, jer je njihovo pridruživanje vanjskim izrabljivačima i

uništavačima nekih naroda, a građana – državljana – stanovnika našeg državnog prostora, do toga dovelo

.

Na taj način je cijeli staro-jugoslavenski prostor postao okupiran na svakom kvadratnom metru svoje površine.

Zato je narodno-oslobodilačka vojska i Jugoslavenska armija u sastavu Svjetske antifašističke koalicije i s njom morala oslobađati svaki

taj kvadratni metar i zajedno sa onim dijelovima koji su okupatoru doslovno poklonjeni za nagradu što su ih na prostorima cijele Jugoslavije,

a posebno Hrvatske „doveli na vlast“.

Kakva i koja je to bila vlast? Neka svatko za sebe procijeni!

Što je ta „vlast“ imala sa člankom 21. našeg sadašnjeg Ustava, naše Republike Hrvatske?

Kao dijete sam to zlo gledao i nerado zapamtio.

Ipak se i dalje nastavlja na „žalosnoj poslastici“ iz slijedećeg teksta.

Oznin popis ljudi koje je trebalo likvidirati

(Večernji list, 24.listopada.2016.godine.)

U sadržaju su „otkrića“ koja kao da nitko do sad nije „znao“.

Tko bi mogao ući u razdoblje kad su se počele voditi prve evidencije onih koje treba hapsiti da ih se malo „bolje“ preslušava, a neke i bez toga lišava života.

Zvonimir Despot „naučno“ dokazuje:

„Nepobitno je utvrđeno da je Ozna imala popise ljudi koje u određenom mjestu treba likvidirati“.

Dalje naprosto nije potrebno. Utvrđeno je.

„Najslade“ je da su to radili „komunisti“, kao da se radeći zlo može postajati „komunist“ ili „kršćanin“.

Inače, u cjelini volim redosljed i da se uvijek sva razrješavanja odvijaju po točnom vremenskom protoku.

Radi toga mi je jako važno, da oni čije su kosti u Šaranovoj jami u Jadovnu, dobiju grobno mjesto i na njemu obilježje, prije nego što to isto dobije moj otac.

Prije je bila (a sada se mnogi ponašaju kao da nije bila u Hrvatskoj) Šaranova od Hude Jame.

Teško je utvrditi koja je od ove dvije jame „hudija“?

Kao dijete sam u proljeće 1941.godine slušao moju mamu (vjerujem najveću rimokatolkinju) kako pred našom kućom sa ženama razgovara i skoro da nariče:

„Draga moja djevice Marijo! Vidiš li ti ovo, da „iz čistog mira“ ljude kupe i odvođe na klanje! Isuse Kriste! Spasi nas! Samo ovo zaustavi!“

Tada nisam shvaćao zašto naša komšinica baka Evica nariče za sinom koji joj sa ustaškog kamiona dovikuje da će doći brzo, jer samo idu na rad.

Mi kao da stvarno ne znamo da je sabirni logor u Gospiću počeo „raditi“ (zamislimo čuda baš sutra od dana „proglašenja NDH“)

11.travnja

1941.godine i da je iz njega na stratište do 25 kolovoza te 1941.godine u Šaranovu jamu „fino pospremljeno“ preko 40.000 građana „te NDH“.

I neki to pozele proglasiti „normalnom državom“?

Zar stvarno treba objašnjavati razliku između Šaranove i Hude jame???

Kako su te prijave i stvaranje spiskova kod nas išle prije 1941.godine, ne mislim se na to osvrnati.

Ali za zlo je i predovoljan bio broj „nepodobnih“ koji su sa popisa u zatvorima, iza 06.04.1941.godine u Hrvatskoj predani ustašama na raspolaganje.

Iza 10.04.1941.godine „NDH vlasti“, za Srbe, Židove i Cigane nije trebalo dojava i popisa. Za njih je bila dovoljna samo narodnost i vjeroispovjest

i ZNA SE gdje im je mjesto.

Moga oca 1942.godine nisu prijavili mali „četnici“ nego „velike ustaše“ da dođe na spisak za odstrel.

U noći na Svetog Nikolu 06.12.1943.godine na Himperu u Lukšiću, streljana su sedmorica

članova Ilegalnog Narodno-oslobodilačkog Odbora – Šestine.

Na kamionu su izmrcvareni i nesposobni za hodanje doveženi blizu šume, a u izvještaju je napisano da su počeli bježati u partizane prema Sljemenu

te kako ih nisu mogli zaustaviti morali su ih strijeljati. Nisu trebali priznati da su partizani u Medvednici??

Tko ih je pokazao i stavio na spisak „nije poznato“.

Popis građana koji su dali novčane priloge i autor, akademski kipar rođen 07.10.1954.godine, koji je bio i dekan Umjetničke akademije u Zagrebu,

autor umjetničkog djela – spomenika na Sedmoricu, poznati su.

Prilikom polaganja vijenca uz spomenik na Himperu za državni praznik – Dan antifašističke borbe, 22.06.2014.godine _____, prije odavanja počasti –

minutom šutnje, rekao sam:

„Ovdje su „veliki hrvati“ ubijali „male hrvate“, a istina je da su stvarno veliki tu ubijani, a mizerije od ljudi su ih ubile“.

Ovo je bila aluzija na prije par dana čuveno pitanje:“Tko je ubijao Hrvate“?

Godine 1988.saznao sam za starog muškarca s teritorija mjesne zajednice, da je 1945.godine poslije oslobođenja Zagreba, pukim slučajem

ostao živ, jer je bio ustaški doušnik – konfident, a istina je da je brat istoga bio u N.O. pokretu-ilegalac, a kad su izvršioc 09. Ili 10.svibnja

došli pred kuću i upitali za prezime, rekao je da je on toga prezimena i život mu je prekinut.

Kasnije je „greška“ ispravljena pa je „krivi“ ostao živ do duboke starosti.

Znači – postojao je spisak.

Izgleda samo po prezimenu, bez imena.

Moj otac je prije 15.svibnja 1945.godine bio na popisu njemačke jedinice, nije prokazan, a 07.svibnja 1945.godine u ranim jutarnjim satima je

krenuo u njemačkoj okupatorskoj uniformi prema izlazu iz Jugoslavije, pa je radi toga, obzirom da je njegov život u tom razdoblju završio,

moja mama dobivala novčanu potporu.

Lako je zato što su u tim vremenima bili popisi, pa tako „Oznin popis...“ i za to se zna, ali je čudno i „nemoguće i zamisliti“, da poslije

proglašenja USTAVA 22.prosinca 1990.godine kad smo počeli živjeti u „potpunoj demokraciji“ i

u njemu članka 21. slijedećeg sadržaja:

„Svako ljudsko biće ima pravo na život

U Republici Hrvatskoj nema smrtne kazne“,

Postoji „ZNA SE“, dovoljno velik „pravi popis“ „za Hrvatsku“!?

O tome nas „stručnjak“ i „svakom loncu poklopac“ ne obavještava. „Nije mu dostupan arhiv“, pa nije saznao, inače bi on to „vrlo rado“ nama dao na znanje???

Međutim, bila je u Hrvatskoj „Vlada nacionalnog jedinstva“ od 17.srpnja 1991 do 12.kolovoza 1992 godine , u kojoj je bio i „veliki komunist“,

a kasnije „veliki kršćanin“ (preobrazio se) koji je „pod međunarodnim pritiskom“ tražio i ti su spiskovi „uništeni“
“?!

Moj dobar prijatelj i drug, kilometar od moje ima kuću, ispraćen je na „zlo dan“ 27.07.1994.godine . (Nešto slično kao „Huda jama“.).

Malo čudno svakako prije 12.kolovoza 1992.godine „spiskovi“ su uništeni, a iza 27.srpnja 1994.godine – „Ja sam za njega zadužen“!

Drugi moj radni drug i prijatelj ima kuću u susjedstvu pokojnog i kad sam nekoliko dana iza sahrane došao do njega, rekao mi je da mu je

njegov susjed „zadovoljno“ potvrdio kako je „dobro“ da je ovako iz prometne završio.

Što sam mogao, nego mu reći, da i ja znam tko je za mene zadužen, a nije ni on „zaboravio“ obavezu.

Gospodinu Lončareviću je „točna“ i „istinita“ samo ova formulacija:

„U konkretnom slučaju ubijanja su, kako navode istraživači, počela 25.svibnja, na simbolički rođendan diktatora kojemu je toga dana

predana prva „štafeta mladosti“ dok su tisuće mladosti završavale u smrti.“

Ovo je „jedina“ i neprikosnovena istina??

Ja više neću i ne mogu polemizirati sa onima koji „znaju“ da je postojao „komunistički sistem“ i na taj način „priznaju velikom misliocu“

Brežnjev da su i „gladni kruha“ mogli ući u komunizam!

Još su „stručniji“ oni koji „znaju“ da su partizani postojali u nedogled, ne uvažavajući vrijeme kad je postala Jugoslavenska Armija, pa

taman i kad je zlo učinila, ali to više nisu bili partizani.

(Ubacujem kao napomenu:

Došao sam do dva saznanja iz enciklopedija.

Po jednom se od 01.01.1945.godine Narodno-oslobodilačka vojska reorganizira u Jugoslavensku armiju.

Po drugom (kao dopunjeno) Narodno-oslobodilačka vojska se preimenuje u Jugoslavensku armiju, a Vrhovni štab se preimenuje u General-štab.

U armiji dalje nema partizanskih odreda već je organizirana u 4 armije sa komandantima Dabčević Peko, Drapšin Petar, Nađ Kosta i Popović Koča,

koje kreću prema konačnom oslobođenju cijele Jugoslavije, njezinih republika, naroda i narodnosti, kao i poklonjenih dijelova, budući da je sve u

cjelini bilo okupirano od vanjskog i domaćeg okupatora, jer kvislinzi i vazali samo okupatoru pomažu porobiti i izrabiti vlastitu zemlju.)

Kao dijete sam čuo kako je susjedna baka u kasnu jesen 1942.godine, kad su ušli u kuću, upitala tri vojnika:“Ranci! Recite mi koja ste vi vojska?“

Jedan od njih je odgovorio:“Bako, mi smo narodno-oslobodilačka vojska“! Tada je baka dodala:“Neka, milom Bogu 'vala da i ta postoji!“.

Ali našim „misliocima“ i dalje ostaje samo partizani. Zapravo im to treba, jer tim žele dokazati regularnost okupatorske i NDH vlasti , a po tome

su partizani uvijek iznenadni napadači, gerilci, odmetnici protiv regularne vlasti, napadači iz zasjeda, oštećivači raznih komunikacija, napadač

i na „regularnu vojsku“, jednom riječju – sve zlo, a nikako oslobodioci, ne vrijedi ni Iskaznica – Narodno-oslobodilačke vojske Hrvatske.

Samo kad ja danas o tome razmišljam, prvo mi dolazi u misao, kada će čovjek prestati ubijati čovjeka, a pogotovo dijete?

Zar stvarno čovjek i danas bez toga ne može i što se to s čovjekom događa da takva najveća zlodjela radi? Otkuda čovjeku dolazi takav nagon? Koji je to interes? Koji su to poremećaji? A koji kriteriji?

Čovječe! Kad već želiš ostati živ, zašto taj život drugom čovjeku uskraćuješ? Dobro! Ako radi svoje prehrane zaustavljaš život biljki i životinji,

zašto kad čovjeka ne jedeš, ipak tom čovjeku prekidaš život?

Samo, čovječe! Ovo se tebi kao biću upućuje u svakom tvom obliku!

Nema tu nikakvog opravdanja i pomisli da si imao razlog radi kojega to radiš! Čovječe! Jedini razlog bi mogao imati, da ti osobno, a ne netko

drugi umjesto tebe, ubiješ onoga tko je tebe ubio! Samo moraš znati, da tada, mrtav, nikoga i nikako ne možeš ubiti!

Ne treba ti za to ni Božija ni čovječja zapovijed!

To mora postati prirodno pravilo. To je vrlo jednostavno.

Neka nastane vrijeme neubijanja čovjeka po čovjeku!

Idemo na kraj II.svjetskog rata. Otac se ne vraća. Sada jako razmišljam kako će naša mama sa nas petero starih od 4 do 9 godina.

Ipak je tada i sada bilo najvažnije kako su predstavnici vlasti od vrha do dna obavljali svoje dužnosti i kako su se prema građanima ponašali

i odnosili.

Baš radi toga je za mene kako tada, tako i sada najvažnije da je Tito 27.07.1946.godine u Titovoj Korenici rekao i ovo:

„Djecu ljudi koji su postali narodni neprijatelji prigrlite na svoje grudi! To su naša djeca.

Prihvatite ih i budite im očevi i majke! Pomozite im

da isprave ono što su njihovi roditelji pogriješili“.

Nije to tražio od onih koji su bili „suzdržani“, jer nisu znali da li su „ZA“ ili „PROTIV“, ili čak i od onih što su bili narodni neprijatelji, pa da

sami na svoje grudi prigrle svoju djecu.

Ovo je upućeno borcima za slobodu naroda , da prigrle djecu onih što su se protiv te slobode naroda borili i u njoj poginuli, pobjegli van

zemlje ili u šume, pećine i špilje, da bi se dalje nastavili boriti protiv Narodnooslobodilačke vojske.

Tito je jasno rekao svojim suborcima – BUDITE IM OČEVI I MAJKE – a kad to shvate, onda im je moguć i drugi dio rečenice – PRIHVATITE IH –.

Radi toga je apsolutno „neprihvatljivo“ moje čuđenje kad čujem kako visoki čelnici sindikata izjavljuju:

„MI NISMO KRIVI ZA ULAZAK U KRIZU I NEĆEMO I NE MORAMO SNOSITI POSLJEDICE“!

Mene neizmjereno čudi i sindikalna parola – ZA VEĆE PLAĆE – pa dodajem, samo u istom postotku i tako za Mudrinićevih 183.000,00,

Lukovićevih 90.000,00, Prkinih 90.000,00, Tomaškovićevih 70.000,00 i Vidoševićevih 58.000,00 kuna, koji su (kako piše u dnevnom

tisku) izgubili povišicu (redom) 9.000,00, 4.500,00, 4.500,00, 3.500,00 i 2.900,00 kuna!

„Hoće li jadni bez toga ostati živi“? Brinimo se svi mi o tome!

Jednako me čudi kad predsjednik Republike Hrvatske i predsjednica Vlade kazuju da treba i da se brinu o isplati plaća i mirovina.

Moramo misliti je li to i za one plaće koje se ne isplaćuju i one što su ispod 2.500,00 kuna ili za mirovine od 300,00 do 900,00 kuna?

Kod nas su i to plaće i mirovine?

Po mome mišljenju, mojoj procjeni i mojoj „PRESUDI“ oni što „osiguravaju“ sada postojeću raspodjelu plaća i mirovina u proteklih 20

godina i do danas to ne mijenjaju, a nalazili su se i još i sad se nalaze na visokim sindikalnim funkcijama, u zakonodavnoj vlasti – zastupnici

u Saboru, u izvršnoj vlasti – ministri, doministri i državni tajnici u Vladi, u sudbenoj vlasti – suci, zaštitnici da nešto nije protuzakonito

niti protuustavno u Ustavnom sudu i proglašivači zakona koje donosi Sabor, a mogu pokretati Ustavnu tužbu – predsjednici Republike

Hrvatske, „zaslužuju“, ali bez navodnika, zatvorsku kaznu 5 do 10 godina, a suci Ustavnog suda 10 do 15 godina zatvora.

Istovremeno sam ODREDIO da su svi oni što preuzimaju osobna primanja iznad 10.000,00 kuna, za svake 2.500,00 kuna, ubojice po

jednog građanina čije je osobno primanje niže od 2.000,00 kuna.

Dok su oni za svoj „rad“ samo visoko novčano nagrađeni, mi od ovoga „ZLO I NAOPAKO“ ne ćemo moći pobjeći.

Kad bi se moje presude IZVRŠAVALE i određenja PROVODILA, onda bi se po postojećoj evidenciji lako moglo vidjeti i znati kako

izgleda spisak tih „zaslužnika“.

Svi mi kako hoćemo možemo imati svoje mišljenje o bilo čemu pa tako i o našem ukupnom stanju i kako ga treba prevladavati.

Izabrana većina od 22.04.1990 godine o tome odlučuje i ovaj put će odlučiti.

Što se mene tiče, sve dosadašnje većine zaslužuju naše građansko nepovjerenje. Razloga za drugačije mišljenje nemam.

(Na ovome završava ubačeni dio teksta.)

Tko god dođe u mogućnost proučavanja podataka, lako može razabrati i zaključiti gdje smo i kako se mi kao ljudi – građani

međusobno uvažavamo i solidarno – ne solidarno ponašamo.

O tome su u spomenutom Jutarnjem listu na razne načine i grubo i fino raspravljali bivši i sadašnji odgovorni dužnosnici.

Volio bih da takvo nešto nisam mogao pročitati. Naročito ne saznati sadržaj.

Prenosim kako piše u Jutarnjem listu 14.siječnja 2017.godine na 31.stranici:

„Bivša premijerka Jadranka Kosor, koja je od 2003 do 2009.godine bila ministrica branitelja, na

pitanje imaju li branitelji velika prava

odgovara da su ta prava pristojna te podsjeća da je upravo ona kreirala Zakon o braniteljima koji je uz manje izmjene na snazi do danas.“

„Za taj Zakon dobila sam 2007.godine i priznanje Svjetske veteranske organizacije. Jer su smatrali da su prava Hrvatskih branitelja

na najvišoj razini.“

Zamislimo se malo „o toj razini“ iz podataka,

Od 57.173 invalidske mirovine s prosjekom 4.853,73 kune:

Mirovinu ispod 1.000,00 kuna ima 35 osoba prosječno 829,35 kuna.

Mirovinu 1.000,01 do 2.000,00 ima 1.295 osoba s prosjekom 1.837,69 kuna.

Mirovinu 2.000,01 do 3.000,00 kuna ima 7.671 osoba s prosjekom 2.545,51 kuna.

Mirovinu 3.000,01 do 5.000,00 kuna ima 23.902 osobe s prosjekom 4.082,60 kuna.

Mirovinu 5.000,01 do 6.000,00 kuna ima 9.223 osobe s prosjekom 5,342,63 kune.

Mirovinu 6.000,01 do 7.000,00 kuna ima 8.414 osoba s prosjekom 6.447,00 kuna.

Mirovinu 7.000,01 do 8.000,00 kuna ima 3.955 osoba s prosjekom 7.424,59 kuna.

A mirovinu višu od 8.000,00 kuna ima 2.678 osoba s prosjekom 9.372,56 kuna.

Starosnu mirovinu ima 711 osoba svi u iznosu po 2.474,77 kuna.

Proizlazi da ukupno mirovinu ima 57.884 umirovljena branitelja.

Obiteljskih mirovina ima 14.117 prosječno u iznosu 6.107,29 kuna.

Kao nezadovoljavajuće mora se smatrati 9.677 mirovina koje su u iznosu nižem od 3.000,00 kuna.

Kao zadovoljavajuće, u našim sadašnjim stanjima, treba smatrati one od 3.000,01 do 5.000,00 kuna
kojih je 23.902, a prosječno

su 4.082,60 kuna.

Za isplaćivanje svih mirovina iznad 4.500,00 kuna, nema društvenog ni ekonomskog opravdanja , ali bi se eventualno za branitelje

moglo odobriti do 5.000,00 kuna.

Iz broja ukupnog i broja umirovljenih branitelja prozlazi da 57.884 čini 11,60% svih branitelja i kako samo među umirovljenima

nepovoljno djeluje ovako nesrazmjeran odnos u iznosima mirovina. Što tek reći kako djeluje među obespravljenim i neumirovljenim?

Gdje je tu solidarnost onih „čija su prava na najvišoj razini“.

A kakvo je stanje za ostalih 88,40% zapravo i stvarno obespravljenih.

Kako će doći do mirovine???

A što reći na to kako piše u Jutarnjem listu (Zato sam i rekao da bih volio da to nisam saznao.) „... tragično je da prema nekim

podacima da samo dva posto branitelja ima VSS“, a blizu 70% ni bilo koje srednje obrazovanje.

To je zapravo najteži problem.

A mi smo dobri? Dobro smo ozakonili? Pomažemo braniteljima?

Previše se brinemo o doškolovanju i osposobljavanju za rad i čekamo da prođe još daljnjih 20 godina, kada će svi po godinama

starosti morati ići u mirovinu, ako ostvare radni staž i ostanu živi u neimaštini i bijedi.

Dragi branitelji, koji ste život dali za domovinu, pa se na vaše ime vašim obiteljima isplaćuje 14.117 obiteljskih mirovina i može se

reći da je to vrlo zadovoljavajuće. Možda se opravdano može pretpostaviti i više nego je društveno i ekonomski moguće, ako

pogledamo kako prevelik broj branitelja i građana ne može živjeti.

Jedan broj vaših suboraca se dobro i materijalno snašao – osigurao kroz politiku, biznis, vojnu službu, ali i uz vojnu ili braniteljsku mirovinu.

Dobro je da vi poginuli branitelji ne vidite kako žive mnogi vaši suborci i da ne saznate i ne zapamtite da

- NISTE UZALUDNO POGINULI -

U Zagrebu, 15.01.2017.godine
Vicković

Nikola

P.S.

Najvažnije je da svi mi kao građani Republike Hrvatske prihvatimo i da se toga čvrsto držimo.

- SVAKO LJUDSKO BIĆE IMA PRAVO NA ŽIVOT -

Život počinje začecem!

Majka na svijet donosi novog čovjeka!

Čovjek – je žensko i muško zajedno!

Odvojeno su – samo žensko – i – samo muško – .

Nikada do sada normalnim porođajem došao – čovjek nije vraćen u, jedini raj za čovjeka, majčinu utrobu, pa da je poslije ne zna se

kojeg vremena ponovo rođen. To je nemoguće!

Radi toga je dobro da branitelji ne kazuju da će oni, kad su znali stvoriti, znati i voditi Republiku Hrvatsku. Kako bi to moglo biti,

ako znamo kad život počinje?

Davno je začeta! Od stoljeća sedmog! Tisuće generacija!!!

Bila je Kneževina Hrvatska, Kraljevina Hrvatska i Republika Hrvatska.

Na svakom njezinom okupiranom kvadratom metru obranili su je branitelji.

(Ubacujem pošalicu, prilično staru, kad osoba kaže da o njoj pišu novine, budući je bila na utakmici, a izvještava se da je bilo

35.000 gledalaca.)

Na današnji dan je jako dobro što se izražava najveća moguća zahvalnost braniteljima i ženskim i muškim i njihovim obiteljima, a

branitelja je još živih oko 500.000.

Tome treba pribrojiti 14.117 obiteljskih mirovina, koje se primaju za poginule.

Nema ljudske osobe pa tako ni branitelja bez dvoje roditelja, majke i oca.

I ja sa zadovoljstvom primam zahvalu, ovaj put i u ime sinove pokojne majke.

(Ja volim svoju domovinu, ali i sve druge domovine i narode na svijetu.)

Znači da se sa braniteljima za dva puta uvećava broj onih na koje se zahvala odnosi. To bi moglo biti 1.542.351 osoba.

Samo trebamo dodati i bračne drugove i ženske i muške, kao i djecu živih i poginulih. Po našim pravilima i običajima treba još

dodati sestre i braću.

Mogla bi se brojka približiti prema 3.000.000 svih kojima se upućuje zahvala, a to su dobre dvije trećine našeg stanovništva.

O tome svi dobro vodimo računa i olako ne svojatajmo zasluge samo za sebe, u bilo kojem pojedinačnom i kolektivnom obliku.

Nikola